

Semnal

VIRGIL MUNTEANU

Atenție. Se repetă!

La o masă lungă, deo-
parte stau interpre-
ții, de cealaltă, in-
terpretele. Separația este
explicabilă prin faptul că
pe peretele opus fetelor se
află o oglindă mare. În
capul mesei, stă regizorul.
În partea opusă, regizorul
tehnic. Pe masă, printre
texte, multe coji de nuci.
E vremea nucilor.

Ora zece și zece. Repeti-
ția nu a început.

REGIZORUL: Dacă nu
vine în cinci minute,
suspend repetiția și fac
referat la conducere.
M-am săturat.

ALMAVIVA: Eu zic să in-
cepem fără ea. O fi
avînd vreun postsincron.
SUZANNE: Postsincron la
ce?

BAZILE: Nu fi afurisită.
Frate, începem? Că eu
am deplasare și peste
douăsprezece nu stau.

REGIZORUL: Gata. Îi
dăm drumul. Liniște,
vă rog! Poftim.

FIGARO: „Mda... Va să
zică, nouăsprezece pi-
cioare pe douăzeci și
șase“.

REGIZORUL: Nu mormă-
im. Vorbim clar, vor-
bim limpede, vorbim
răspicat, nu mormăim.
Ne-am înțeles? Poftim.

FIGARO: „Mda... Va să
zică, nouăsprezece pi-
cioare pe douăzeci și
șase“.

BARTHOLO: Maistre, am
o nedumerire. Ce va să
zică, „nouăsprezece pi-
cioare pe douăzeci și
șase“?

REGIZORUL: Cum, ce va
să zică? Lățimea și
lungimea camerei.

BARTHOLO: Asta am în-
țeles eu. Dar, cit face
nouăsprezece picioare
pe douăzeci și șase?

REGIZORUL: Cum, cit
face?

BARTHOLO: Cîți metri,
frate?

REGIZORUL: Habar n-am.
Ce-ți pasă? Vreo nouă-
sprezece metri pe două-
zecișășase.

FIGARO: Metri? Nouă-
sprezece metri pe două-
zeci și șase? Păi,
asta-i cameră pentru
slugi?!

REGIZORUL: Repetăm,
ori ce facem? Căutăm
nozi în papură?

CHERUBIN: Noduri!

REGIZORUL: Mă rog, no-
duri. Hai, că la două-
sprezece trebuie să dăm
sala.

FIGARO: „Mda... Va să
zică, nouăsprezece pi-
cioare pe douăzeci și
șase“.

CONTESSA: (intră): Ierta-
ți-mă, am avut un post-
sincron.

REGIZORUL: Și-o să
avem un referat la
conducere. Reluăm. Mai
avem mieji?

ALMAVIVA (sparge nuci
și le dă regizorului.)

FIGARO: „Mda... Va să
zică, nouăsprezece pi-
cioare pe douăzeci și
șase“.

ANTONIO: Mieji merg
cu zaibăr.

ALMAVIVA: Zaibăr n-am
adus, dar am acasă.

BARTHOLO: Frate, de
ce-i zice zaibăr?

REGIZORUL: Iar ince-
pem? Iar sintem roși
de întrebări? Iar sin-
tem culti?

ANTONIO: Stai, maistre,
nu sări așa. Chiar, de
ce i-o fi zicînd zaibăr?

REGIZORUL: Zaibăr, a-
dică, roșu.

SUZANNE: Pe ce limbă?

ALMAVIVA: Zaibăr vine
de la nemțescul „Sei-
del“. Un fel de oca.

FIGARO: Aiurea! Vine
de la „zwei bier“. Un
ncamț a băut odată
zaibăr și a zis că vinul
asta face cît două beri.
„Zwei bier“ — zaibăr,
și așa a rămas.

REGIZORUL: Uite că
ne-am lămurit. Relu-
ăm.

FIGARO: „Mda... Va să
zică, nouăsprezece pi-
cioare pe douăzeci și
șase“.

REGIZORUL: Am mai
spus că nu mormăim,
că nu dăm rasol, că re-
petăm serios. Uite, e
unsprezece, și la două-
sprezece trebuie să dăm
sala. Mieji, vă rog. Re-
luăm.

FIGARO: „Mda... Va să
zică, nouăsprezece pi-
cioare pe douăzeci și
șase“.

REGIZORUL: Ce se-n-
tîmplă acolo?

CHERUBIN: Nimic.

REGIZORUL: Cum, ni-
mic, că de cînd am in-
ceput repetiția vă scri-
eți bilețele! Vrem și
noi să știm.

BAZILE: Despre Bacău.

REGIZORUL: Ce Bacău?

CHERUBIN: Despre „ga-
lă“. Că m-aș prezenta

și eu cu un recital.

REGIZORUL: Foarte bine.
Cine te oprește? Ne
spui din vreme, să ve-
dem cum facem plani-
ficarea, și te duci.

CHERUBIN: Da, dar n-am
recital.

REGIZORUL: Atunci, nu
te duci. Clar? Mieji, vă
rog. Reluăm.

FIGARO: „Mda... Va să
zică, nouăsprezece pi-
cioare pe douăzeci și
șase“.

REGIZORUL: Suzanne,
unde pleci?

SUZANNE: Să dau un te-
lefon.

REGIZORUL: Acum ți-ai
găsit?

SUZANNE: Trebuie să
plece băiatul la facul-
tate.

REGIZORUL: Păi, să
plece.

SUZANNE: Da, dar tre-
buie să-l sun, să se
scoale.

REGIZORUL: Să se scoa-
le singur că-i destul
de mare. Reluăm.

FIGARO: „Mda... Va să
zică, nouăsprezece pi-
cioare pe douăzeci și
șase“.

REGIZORUL TEHNIC:
Gata! E douăsprezece
fix. Trebuie să pre-
dăm sala...